

[Carl P. Jensen.]

— jeg nævner Ålborg, Århus, Esbjerg, Odense og Randers — peget på de vanskeligheder, som også de har. I tilslutning hertil har de nævnte kommuner og disses forstadskommuner rettet henvendelse til udvalget og instisteret på at få den samme 2-årige overgangsperiode, som i lovforslaget var indrømmet hovedstadskommunerne. På den anden side har Københavns kommune for sit vedkommende fremsat ønske om, at de nugældende bopælskrav opretholdes indtil videre. Udvalget har ikke kunnet samles om at imødekomme dette særlige københavnske ønske.

Boligministeren har imidlertid nu efter forhandling med udvalget stillet ændringsforslag nr. 24 til § 126, ifølge hvilket den oprindelig foreslåede overgangsbestemmelse for hovedstadsområdet, nemlig en afvikling over 2 år, vil blive udvidet til at omfatte de større provinsbyer og disses forstadskommuner, mens man for hele hovedstadsområdet forlænger afviklingsperioden med 1 år, d. v. s. til udgangen af marts 1962.

Ændringsforslag nr. 26 vedrører § 134, stk. 2, hvorefter boliganvisningsudvalgene kunne tilsidesætte en udlejers vægning ved at give tilladelse til bytning af lejlighed. Såvel ministeren som udvalgets flertal har den opfattelse, at denne bestemmelse i realiteten kun i uvæsentlig grad adskiller sig fra den hjemmel, der i en årrække har været praktiseret gennem boliganvisningsudvalgene, som mod udlejerens indsigelse har kunnet anvise lejere til ledigblevne lejligheder; her har boliganvisningsudvalgene kunnet lade familiernes størrelse være afgørende uanset udlejerens ønske om at tage andre lejere ind, f. eks. lejere med færre børn, end udvalgene skønnede lejlighedens størrelse betingede. Offentligheden vil imidlertid være bekendt med de synspunkter, der i denne forbindelse har været fremsat, dels af grundejerforeningerne, dels af udvalgets mindretal, som efter min opfattelse har placeret dette problem i et plan, hvor det næppe hører hjemme. Imidlertid har hverken den højtærede boligminister eller udvalgets flertal ment, at problemet var af en sådan karakter, at det var værd at risikere en bitter strid på, selv om vi ikke føler os overbevist om, at reglen, når henses til boliganvisningsudvalgenes hidtidige

praksis, ville kunne føre til en tilsidesættelse af det oprindelige forslag. Den højtærede boligminister har derfor stillet forslag om, at den foreslåede bestemmelse udgår af lovforslaget, og hertil har udvalgets flertal, omend med betænkelighed, sluttet sig.

I overensstemmelse med den flertalsbemærkning, jeg henviste til i min indledning vedrørende de enliges særlige boligproblem, er det ved ændringsforslag nr. 27 foreslået, at datobegrænsningen „16. april 1955“ slettes, og at det i stedet for kort og godt præciseres, at enlige personer, der tidligere har haft en selvstændig lejlighed, under visse forhold kan opnå ret til lejemål af en lejlighed på 2 værelser.

Endelig er der ændringsforslag nr. 28 til § 156. For at forebygge eventuelle vanskeligheder ved i juleugen at få fremsendt behørigt varsel om lejeforhøjelser, foreslås det i ændringsforlaget, at kravet skal fremsættes inden 15. januar 1959 og ikke som oprindelig foreslået inden 1. januar. Jeg tror imidlertid ikke, man skal lægge noget særligt i denne ændring; hvis man havde fastholdt den oprindelige dato, ville det næppe have bevirket, at kravene ikke var fremkommet rettidigt, og ændringen er altså kun af praktisk karakter.

Jeg skal herefter gå over til at omtale lovforslaget om boligbyggeri, hvortil boligministeren ligeledes har stillet en række ændringsforslag, der er tiltrådt af udvalgets flertal. Enkelte af disse ændringsforslag er af redaktionel karakter, en del har alene til formål at tydeliggøre lovforslagets bestemmelser, og atter andre af ændringsforslagene indeholder rene konsekvensændringer.

Ændringsforslag nr. 1 til § 3 skal jeg ikke sige noget om, ikke fordi der ikke kunne være grund dertil, men alene fordi jeg betragter dette ændringsforslag som tilstrækkelig belyst under finanslovdebatten, hvor det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, som er medlem af det udvalg, der beskæftiger sig med finanslovforslaget, rejste en del af de problemer, der kunne knytte sig til byggeLovsforslagets § 3. Jeg henviser til de meget omfattende bemærkninger, den højtærede finansminister har fremsat herom, jfr. Folketingstidende sp. 1229-31, hvor finansministeren var inde på de problemer, der knytter sig til en del af den påtænkte finansieringsordning.